

det gamle Ord, at Raahed avler Raahed. Hvis dette er rigtigt, er det i alt Fald ikke Lovgivningsmagten, der har frembragt Raaheden.

Sigvald Olsen: Der er holdt ypperlige Foredrag her i Salen, og der er sagt mange gode Ord mod at indføre Prygl som obligatorisk Straf for voksne Mænd. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Slagelse (Lange), der nys beraabte sig paa, at der er Forskel paa Teori og Praxis, og som begyndte med at sige, at han havde hørt alt, hvad der nu var sagt om denne Sag, gentaget saa mange Gange, at han kunde det uden ad, dog ikke havde hørt efter, hvad min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) oplyste her i Dag. Jeg gik dog netop hen til det ærede Medlem, medens min Partifælle, som jeg nævnte, endnu talte, og gjorde ham opmærksom paa de vægtige Oplysninger, dette Foredrag indeholdt, og som vare belagte med Beviser fra en Autoritet som Københavns Politidirektør, disse Oplysninger, der fremkom fra min Partifælle, konstatere jo, at det er en falsk Forudsætning at gaa ud fra, at dette Forslag er nødvendigt som Følge af, at Raahedsforbrydelserne tiltage specielt i København. Der foreligger intet om, at det skulde være nødvendigt at indføre strengere Straffe, fordi Bølleoverfald mod sagesløs Person vare tiltagne i eminent Grad. Naar nu min Partifælle har givet os Oplysning om, hvad der kan udtrages af Politidirektørens Beretning, som indgives aarlig til Justitsministeren — han har jo ikke endnu faaet Svar af denne om, hvorvidt han er kendt med denne Beretning, men det maa man jo tro — forekommer det mig særlig besynderligt, at Justitsministeren har fundet det rigtigt at gaa med til et Forslag som det først foreliggende, der er resulteret i det Forslag, her er til Behandling, i Stedet for at lade sig paavirke af disse Beretninger. Naar jeg er i Vildrede med et eller andet, som kommer til at foreligge i Tinget, og det kan jo ske for alle, søger jeg Oplysning hos Folk, hvis Livsgerning er knyttet nøje sammen med det, som skal behandles, og da jeg modtog Indbydelse fra Kriminalistforeningen til at overvære deres Møde, satte jeg alt til Side for at overvære dette Møde. Det blev ogsaa interessante Oplysninger, vi fik der af Kriminalretsassessorer og Fængselsinspektører. Oplysningerne vare af den Beskaffenhed, at man

maa sige, at hvis man i det hele taget skal tillægge praktisk erfarne Folks Mening Betydning, maa de Udtalelser, der fremkom paa dette Møde, have stor Betydning for os.

Jeg lod mig dog ikke tilfredsstille alene ved disse Udtalelser, men jeg søgte Oplysninger andre Steder. Jeg har hørt meget nøje efter de Udtalelser, der ere fremsatte her af de Folk, der mene, at det eneste, Danmark nu trænger til, er læsterlige Klø. Jeg har hørt Justitsministerens Foredrag, da han forelagde det første Forslag, som nu ikke eksisterer mere, og ogsaa senere, naar han har taget Ordet, og da jeg, som sagt, har for Skik at raadsørge Folk, hvis Livsgerning det er at sætte sig ind i det, der her skal behandles, og hvis Virksomhed har sat Frugt i Afhandlinger og Bøger, har jeg med Interesse set, hvad en Mand, der har et anset Navn som Lærer ved vort Lands øverste Højskole, ved Universitetet, mener om denne Sag. Jeg staar her med Professor Høffdings Etik i min Haand, og medens vi afvente, hvad den højtærede Justitsminister maatte have at sige til de Oplysninger, som fremkom fra min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, skal jeg oplyse det ærede Medlem fra Slagelse om, at Professor Høffding i sin Etik, i Kapitlet angaaende Statens straffende Myndighed, først historisk paa-viser, hvorledes Straffen har udviklet sig af Hævn- og Gengældelsesinstinktet, og hvorledes Hævnen fra først af var overladt til den enkelte, dernæst til Slægten og senere kommer ind under Staten, og hvorledes Hævn- og Gengældelsestanken er opgivet, efterhaanden som Staten, Samfundet blev stærkere og stærkere, og derefter siger: „Man opdager, at jo stærkere Statsmagten er, desto mildere kunne Straffene være, uden at Samfundets Fred og Sikkerhed lider derunder, at paa den anden Side grusomme Straffe vække og nære Vildhed og Raahed i Folks Sind og derved selv kunne blive farlige for Samfundsfreden.“ Naar en Mand, der nyder den Anseelse hos enhver, det være sig lærde eller Arbejdere, som Professor Høffding nyder som Filosof og Lærer, har ment at burde fastslaa, hvad jeg her har citeret, i en Bog, han udgiver om Sædelighedslære og Morallære, forekommer det mig, at Udtalelser og Udsagn af en Justitsminister — han være i Besiddelse af nok saa megen Dygtighed —, som ikke har beklædt denne Plads længere, end Tilfældet er med vor